

Szalagtűző ünnepély

(A végzősök görbe tükrén keresztül)

Szalagtűző. Mindenki életében fontos pont. Pátosszal kezeljük, várunk tőle valamit. Igazából nem is tudjuk, hogy mit. Talán valami sorsfordítót, egy olyan élményt, ami olyan eposzi méretű csodákkal van tarkítva, hogy párját ritkítja az amerikai tucat tinédzser filmek kliséinek megfelelően. De tudjátok mi is játszódik valójában egy osztályban a színpalak mögött? Megmutatjuk nektek kis élménybeszámoló szösszenetünkkel.

Először is végy 38 teljesen eltérő személyiségű embert, és dobj be közéjük olyan kérdéseket, mint „Mit táncoljunk?” „Milyen legyen a ruhánk?” „Ki legyen a fotós?”. Kavard meg jól és egy tökéletes káoszt kapsz. Aztán ha ezek mégis tisztázódni látszanának, jön egy önérzetes emberke, aki kihúzza azt a bizonyos elemet a dzsengából, és alapjaiban dönti össze a hosszú hetek vitájából kialakult közvéleményt. Erre a zavarodott osztály újra vitákba kezd, és természetesen mindenki utál mindenkit. Mivel az idő sürget és nem mindenki született a parkett ördögének, pluszba még nehezítő feltételként ott vannak a tanárok és a legkülönbélebb résekből előbújó rokonok és ismerősök, akik ha összefutnak veled csak a szalagtűzőről akarnak beszélni és persze mindegyiknek van egy korszakalkotó ötlete aztán mégis, belevágtok a táncpróbákba. A táncpróbák atmoszférájában is persze folyamatosan ott lebeg az izzadság és dezodorszag áztatta félelem és izgalom feromonjainak gőze és persze az anarchia és káosz bántóan tökéletes rendje, de ez a legjobb része az egésznek.

Az esélytelenek nyugalmával induló falábú, de elhivatott emberek dicsőséges menetelése felemelő és egyúttal tiszteletet ébresztő, a bennfentes poénok és az aranyköpések bearanyozzák a megfáradt hétköznapesti próbákat. Az osztály egyre jobban összekovácsolódik és rájössz, hogy minden rossz, a veszekedések ellenére is megéri ez az egész. Ám ez a békés dinamikus egyensúlyi állapot nem marad fenn hosszú távon, az idő vészesen gyorsan telik, és máris ott vagyunk a szalagtűző hetén. A töménytelen mennyiségű információ végtelen mocsarában próbálsz rendet tartani: „Szerdán főpróba”, „a szabóhoz elmenni a ruháért” „5,6,7 és 8” „hol állok?”, a rokonok 14:00-ra jönnek ebédre” „anyát megkérni, hogy bányássa elő a Fazekas sálat”. Úristen máris szombat!

Miután felocsúdtál a szörnyű felismerésből, hogy ez már tényleg a szalagtűző napja, és nemcsak hogy emberi formát kell öltened, de a lehető legtökéletesebben kell kinézned, örült versenyfutásba kezdesz. Aztán rájössz, hogy 2000 ember előtt kell egy táncot előadnod és közben még fotózni is fognak, ami teljesen nonszensz, mert az az ember még nem született

meg, aki jól néz ki kipirosodva, lihegve izzadtan egy teljesen felismerhetetlen helyzetben egy képen, pláne egy videón. Miután ezek a gondolatok a pillanat töredéke alatt átcikáznak a neuronjaid közt, azon kapod magad, hogy már a kocsiban ülsz, és a Hódoshoz tartasz a szalagtűző előtti osztályfotózásra. Beállsz a csoportképekre abba „A tökéletes pózba”, amit előtte hetekig tökéletesítettél és szakértői gonddal begyakoroltál és csak pár hét múlva látod meg, hogy még így is úgy nézel ki, mint az a bizonyos „szopottgombóc”. Fotózás vége, irány az öltöző. Mindenki ideges. A lányok egészen különös flamingó csoportba verbuválódva állnak egyik lábukról a másikra, hiszen alaptörvény, hogy a magassarkú kell, de a kényelem és a szépség nem járnak párban. A fiúk meg reménytelenek nyugalomával állnak „Az Egy WC-re” várók sorába, még nem tudva, hogy a lányok mellett esélytelen, hogy sorra kerüljenek még kezdés előtt. Kezdünk. Beállunk a sorokba, mindenki igazodik. Még van 15 perc a kezdésig. Állunk. Néhány bizalomébresztő, ám hamvába holt rokonkeresés a tömegoszlató manőver után meghalljuk az indulót. Masírozunk, beállunk a helyünkre. Kívülről mindenkin az látszik, hogy magabiztos, elégedett és csak úgy sugárzik belőlünk a nyugalom.

Alakuljunk át gondolatolvasóvá és fussunk végig azon mi is jár ilyenkor egy végzős fejében: „Úristen! Elfelejtettem a lépéseket! El fogom rontani!”, „Vajon látszik az a pattanás az orromon?”, „Apa ne gyere le a küzdőtérre fotózni, nagyon égő.” „Már csak ez kellett. Felszaladt a szem a harisnyámon” „Remélem, a fotós ki tudja retusálni az izzadság foltot.” „Pisilni kell.” Zászlók, ének, igazgatói beszéd. Végre tűzés! Eljött a pillanat, a te neved mondják. Kimész, szalag és már vége is a jól megérdemelt 3mp-s figyelemnek. Mindenki megkapta a szalagot, most jön a gyertyás rész miközben az „Ilyenek voltunk” szövegén gondolkozol, próbálsz úgy menni a gyertyával, hogy ne legyél ön és közveszélyes és lehetőleg égési sérülés nélkül a sötétben botorkálva próbálsz a megfelelő betű megfelelő pontjára lavírozni. A szám végén örömmel nyugtázod, hogy sikerült épségben teljesíteni a tűzpróbát és már rohansz is átöltözni a tánchoz. Átvergődöd magad az izgalomtól extázis és a letargia közt ingadozó végzőstársaid közt az osztályod öltözőjébe, és rendíthetetlenül haladsz a ledobált lakkcipők, blúzok és zakók között a saját kis negyed négyzetméternyi helyedre, ahol magadra rángatod a táncruhát. Az agyad a lépéseken jár, miközben nézed az előtted lévő osztályt. Máris mi jövünk. Kisfilm, kacarászás. SHOWTIME! Hosszú hónapok fáradalmas munkájának gyümölcse beérik, mindenki élvezi, extázis, taps és ováció. A megkönnyebbülés és boldogság harmóniájába beférkőzik annak a széttört illúzióknak a darabkája, hogy ennek sose lesz vége. Egy utolsó keserű mosoly az osztályképre és már mennünk is kell.

„Ez is csak egy nap, nem a világ vége, a kedvedet ne törje meg
Lenyeled keresztbe, éjfélről meg új nap indul, ennyi lesz
Ennyi csak, mert ennyi ez!”

(Kowalsky meg a Vega)

